

Alexandre Dumas
Războiul femeilor

Alexandre Dumas

Războiul femeilor vol 1/2

Războiul femeilor vol 2/2

Alexandre Dumas

Războiul femeilor

Autor: Alexandre Dumas

Titlu original: La guerre de femmes 1/2

Titlu: Războiul femeilor vol 1/2

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

Redactare și adaptare: Sterpu Mihaela

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.alldopress.ro

ISBN 978-973-701-683-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMAS, ALEXANDRE, TATĂL

Războiul femeilor / Alexandre Dumas. - București :

Dexon, 2017

2 vol.

ISBN 978-973-701-682-9

Vol. 1. - 2017. - ISBN 978-973-701-683-6

821.133.1

Partea întâi

Nanon de Lartigues

Capitolul 1

În apropiere de Libourne, orașul acela vesel, care se oglindește în apele repezi ale Dordonei, între Fronsac și Saint-Michel-la Rivière, se afla, odinioară, un sat frumos cu ziduri albe și acoperișuri roșii, ascuns pe jumătate de ramurile arțărilor, teilor și fagilor. Drumul care ducea de la Libourne la Saint-André-de-Cubzac trecea printre casele sale aliniate simetric de o parte și de alta, constituind pentru ele unica perspectivă. În spatele unuia din aceste rânduri de case, doar la vreo sută de pași, șerpuia fluviul ale cărui lățime și măreție anunțau încă de pe acum că marea era în apropiere.

Însă războiul civil lăsase urme și pe aici: mai întâi răsturnase copacii, apoi depopulase locuințele care, expuse tuturor capriciilor sale nebunești și neputând fugi și ele asemeni stăpânilor care le prăsiseră, se prăbuseră peste iarba dimprejur, încetul cu încetul, protestând în felul lor împotriva barbariei unor astfel de războaie. Puțin câte puțin, pământul acesta, care parcă fusese creat să servească drept mormânt pentru tot ce existase vreodată, acoperi rămășițele caselor, altă dată atât de surâzătoare și înfloritoare. Apoi iarba năpădi acest sol artificial, așa încât, călătorul care, mergând pe drumul singuratic, vedea pascând pe delușoarele inegale, înșirate de-a lungul drumului, turmele acelea mari care se întâlnesc adesea în sud, nici nu-și putea închipui că oile și păstorul calcă peste cimitirul unde doarme un sat întreg.

Însă în vremea despre care vorbim, adică spre luna mai a anului 1650, sătucul înflorea pe amândouă laturile drumului, care îl alimenta ca o arteră uriașă, bucurându-se de o vegetație bogată și de un trai din cele mai vesele. Străinul ce ar fi trecut atunci pe aici ar fi îndrăgit oamenii harnici de prin părțile locului: pe țaranii ocupați cu înhămatul și deshămatul cailor de la căruțe, pe barcagiii trăgând plasele în apele Dordonei și scoțându-le pline cu pești argintii și trandafirii sau pe fierarii bătând în nicovale și făcând să țâșnească sub baroasele lor jerbe de scânteii, care luminau forja la fiecare lovitură.

Însă ceea ce l-ar fi încântat mai mult, mai cu seamă după ce drumul i-ar fi deschis poarta de mincare, ajunsă proverbială pentru cei care umblă mult, ar fi fost, la vreo cinci sute de pași departe de sat, o construcție joasă

și lungă, alcătuită dintr-un parter și un singur etaj, care scotea fum printr-unul din hornuri iar prin ferestre niște miresme care dovedeau mai bine decât o făcea vițelul aurit pictat pe tabla roșie, care scîrțâia agățată de o vergea înfipțată în zidul etajului, că ajunsese, în sfârșit, la una din acele case primitoare ai căror locatari se însărcinează să înviorizeze forțele călătorilor, în schimbul unei plăți oarecare.

De ce hanul „La vițelul de aur” se găsea, mi se va spune, la cinci sute de pași de sat în loc de a-și fi găsit locul printre casele vesele situate de ambele laturi ale drumului?

Mai întâi, pentru că oricât de izolat ar fi fost în acest mic colț de țară, hangiul rămânea, în materie de bucătărie, un artist de prima mână. Or, dacă s-ar fi așezat la mijlocul sau la unul din cele două capete ale lungului șir de case ce formau satul, ar fi riscat să fie confundat cu vreunul din acei birtași fără renume pe care ar fi fost silit să-i recunoască drept confrății săi, dar pe care nu se putea hotărî să-i considere și egali cu el: dimpotrivă, izolindu-se, el atrăgea asupra lui atenția cunoscătorilor, care, după ce apucaseră să guste măcar o singură dată din preparatele sale, își spuneau unul altuia:

— Când vă duceți de la Libourne la Saint-André-de-Cubzac sau de la Saint-André-de-Cubzac la Libourne, nu uitați să vă opriți să prânziți sau să cinați la hanul „La vițelul de aur”, care e la cinci sute de pași de sătucul Matifou.

Și cunoscătorii se opreau, plecau mulțumiți, trimiteau alți cunoscători, aș  că inteligentul hangiu se c p tuia încetul cu încetul, continu nd, lucru rar, să-și mențină firma la aceeași înălțime gastronomică, ceea ce dovedește și mai mult, după cum am mai spus, că jup n Biscarros era un adevărat artist.

Or, într-una din acele frumoase nopți de mai, c nd natura trezită în Sud începe să se trezească și în Nord, niște miresme mai puternice și niște mirosuri mai suave ca de obicei se r sp ndeau prin coșul de la bucătărie și treceau la ferestrele deschise ale hanului, în timp ce jup n Biscarros, în persoană, sta în pragul casei, îmbrăcat în alb, aș  cum s-a cerut pentru sacrificatori în toate timpurile și în toate locurile, și jumulea cu m inile sale binecuv ntate niște pot rnichi și niște prepelețe destinate vreuneia din acele mese fine pe care se pricepea at t de bine să le r nduiasc  și pe care, tot din dragostea ce o purta artei sale, avea obiceiul să le pregătească în cele mai mici amănunte.

Așadar, ziua era pe sf rșite, apele Dordonei, care printr-una din cotiturile ei șerpuitoare cu care  i este presărat cursul, se depărtau de drum, cam la o distanță de vreun sfert de leghe, ca să treacă pe sub zidurile micului fort din Vayres, începuseră să albească sub frunzele negre ale copacilor. Odată cu adierea serii se cobora peste c mpie o boare plină de calm și de melancolie; plugarii se întorceau acasă cu caii desh mați, pescarii cu năvoadele ude; agitația din sat se liniștea,

iar după ce răsuna și ultima lovitură de ciocan care marca sf rșitul activității din ziua aceea, începea să se audă în pădurea din apropiere c ntecul unei privighetori.

De la primele note ieșite din g tlejul muzicantului cu pene, începu să c nte și jup n Biscarros, desigur ca să-l acompanieze. Dar din cauza acestor rivalități, armonice și a atenției cu care își vedea de treabă, hangiul nu observă că o mică trupă, compusă din șase călăreți, apăru în capătul satului, dinspre Matifou, și se îndrepta spre hanul său.

Însă un strigăt de uimire pornit de la fereastra unei camere de la etaj, mișcarea grăbită și zgomotul cu care fu închisă fereastra îl făcură pe hangiu să-și ridice capul; el văzu atunci  naint nd direct spre el pe călărețul care mergea în fruntea grupului.

Direct spre el nu este chiar bine zis și ne grăbim să ne corectăm, pentru că omul acela se oprea la fiecare douăzeci de pași, arunca spre dreapta și spre st nga priviri cercetătoare, scrut nd repede potecile, copacii și tufișurile. Cu o m n  ținea muscheta pe genunchi, gata de atac și de apărare, iar din timp în timp le făcea semn însoțitorilor săi să înainteze, ceea ce aceștia făceau, imit ndu-i întru totul mișcările pe care le văzuseră la el. Apoi, acesta risca din nou o înaintare de c țiva pași, re ncep nd aceeași manevră.

Biscarros îl urmărea cu at ta interes pe călărețul al cărui mers ciudat îl preocupa,  nc t uită să mai smulgă smocul de pene pe care le apucase între degetul mare și arătător.

— Desigur e vreun senior care caută casa mea, își spuse Biscarros. Și fără îndoială că acest senior e miop; însă „Vițelul de aur” este pictat de cur nd, iar vergeaua care ține firma este destul de mare. Ia să mă ar t eu mai în față.

Și jup n Biscarros se înfipse în mijlocul drumului continu nd să jumulească pasărea cu gesturi largi, pline de măreție.

Mișcarea lui produse exact rezultatul pe care îl așteptase hangiul, căci, de îndată ce-l zări, călărețul se îndreptă spre el și salut ndu-l cu multă curtoazie,  i spuse:

— Iertați-mă, jup ne Biscarros, n-ați văzut cumva, pe aici, un grup de soldați, niște prieteni de-ai mei, care desigur că mă caută? Soldați e prea mult spus, mai bine spus niște militari, în sf rșit, niște oameni înarmați! Da, da, oameni înarmați, asta îmi exprimă mai bine ideea! N-ați văzut cumva niște oameni înarmați?

Biscarros, foarte măgulit că i se spusese pe nume, salută, la r ndul său, foarte curtenitor; fără să-și dea seama că străinul, dintr-o privire arunc t  asupra firmei,  i citise și numele și calitatea, după cum identitatea o citise pe figura proprietarului.

— Domnule, oameni înarmați, n-am văzut în afară de un gentilom, cu scutierul său, care s-au oprit la mine cam de vreo oră, răspunse după un moment de g ndire.

— Ah! Ah! făcu străinul mîngîindu-și bărbia aproape imberbă, dar purtând încă de pe acum pecetea virilității: ah! ah! e aici, în hanul dumneavoastră, un gentilom cu scutierul său? și amândoi înarmați, spuneți?

— Da, așa e, domnule, doriți să-i comunic acestui gentilom că voiți să-i vorbiți?

— Dar credeți că este potrivit? răspunse străinul. Să deranjezi un necunoscut înseamnă, poate, să te porți într-un mod prea familiar, mai ales dacă acest necunoscut este un om de calitate. Nu, nu, jupâne Biscarros, vă rog mai bine să mi-l descrieți sau, și mai bine, să mi-l arătați fără să mă vadă.

— E greu să vi-l arăt, domnule, mai cu seamă că și el are aerul că vrea să se ascundă, căci de îndată ce dumneavoastră și însoțitorii dumneavoastră ați apărut pe drum a închis fereastra, așa că e mai ușor să vi-l descriu: este un tânăr blond și delicat, de vreo șaisprezece ani, care pare că abia are putere să poarte săbiuța de salon care îi atarnă la cureauă.

Fruntea străinului se încreți de umbra unei amintiri.

— Foarte bine, spuse el, înțeleg ce vreți să spuneți: un stăpân blond și molatic încălecând un cal marocan, urmat de un scutier bătrân, țepăn ca un sulitaș; nu, nu caut așa ceva.

— Ah! nu-l căutați pe domnul? întreabă Biscarros.

— Nu.

— Ei bine! În așteptarea celui pe care domnul îl caută și care nu poate să nu treacă pe aici, pentru că nu există decât drumul acesta, domnul ar putea să poftască înăuntru să se răcorească împreună cu însoțitorii săi.

— Nu, mulțumesc. Vreau doar să vă mulțumesc, asta e tot, și vă cer să-mi spuneți cât poate fi ora.

— Iată, domnule, că tocmai bate ora șase la orologiul din sat, auziți dangătul gros al clopotului?

— Da. Acum, domnule Biscarros, un ultim serviciu.

— Cu plăcere.

— Spuneți-mi, vă rog, cum aș putea găsi o barcă și un barcagiu.

— Ca să treceți pe malul celălalt?

— Nu, ca să mă plimb pe fluviu.

— Nimic mai ușor: pescarul care mă aprovizionează pe mine cu pește... Vă place peștele, domnule? întreabă Biscarros ca o paranteză, revenind la ideea de a-l face pe străin să cineze la el.

— E o carne mediocră, răspunse călărețul, totuși când e bine pregătit, nu-mi displace.

— Am întotdeauna niște pește excelent, domnule.

— Vă felicit, jupâne Biscarros, dar să revenim la cel care vi-l procură.

— Este adevărat. Ei bine, tocmai la vremea asta și-a terminat ziua de lucru și desigur că mănâncă. Puteți chiar de aici să-i vedeți barca trasă la mal sub sălcii, acolo lângă ulm. Locuiește în casa aceea, ascunsă în răchitiș. Cu siguranță că o să-l găsiți la masă.

— Mulțumesc, jupâne Biscarros, mulțumesc, spuse străinul, și făcînd semn să-l urmeze celor care îl însoțeau, se îndreptă în grabă spre copaci și ciocăni la cabana care i se indicase.

Deschise soția pescarului.

Așa cum îi spusese jupîn Biscarros, pescarul era la masă.

— Ia-ți vâslele și urmează-mă, îi spuse călărețul. Ai de câștigat un scud.

Pescarul se ridică imediat, ceea ce dovedea că hangiul de la „Vițelul de aur” nu era prea darnic când făcea târguieli.

— Ca să coborâm la Vayres? întreabă el.

— Numai ca să mă duci în mijlocul râului și să rămii cu mine acolo, câteva minute.

Pescarul rămase cu gura căscată când auzi acest capriciu al străinului; însă cum avea de câștigat un scud și cum, la vreo douăzeci de pași, în spatele cavalerului care bătuse la ușă, văzu conturându-se siluetele însoțitorilor săi, nu făcu nicio obiecție, dându-și bine seama că lipsa lui de bunăvoință ar fi atras după sine folosirea forței și că, în caz de conflict, ar fi pierdut recompensa care i se oferise.

Se grăbi deci să spună străinului că și el, și barca, și vâslele îi stau la dispoziție.

Apoi, în timp ce străinul cobora spre fluviu, mica trupă se îndreptă în grabă spre mal și se opri acolo sus, iar pentru a preîntâmpina orice surpriză, se așeză în așa fel încât să poată vedea tot ce se petrece de jur-împrejur. De acolo, de unde sta, trupa putea să domine câmpia care se întindea în spatele ei și, în același timp, să apere îmbarcarea care se făcea la mal.

Străinul era un tânăr înalt, blond, palid și nervos, puțin cam slab, cu o înfățișare inteligentă, cu ochii albaștri înconjurați de un cerc cafeniu închis, cu o expresie de cinism vulgar care îi rătăcea pe buze. El își verifică cu grijă pistoalele, își puse muscheta în bandulieră, trase puțin sabia din teacă pentru a vedea dacă iese ușor, apoi își îndreptă privirea cu atenție spre celălalt mal al fluviului, o imensă câmpie străbătută de o cărare care pleca de la malul apei și se îndrepta în linie dreaptă spre Ison. Un târg a cărui clopotniță afumată se zărea în aburul aurit al serii, printre fumurile albe ce se înălțau din coșuri.

Tot pe celălalt mal, mai spre dreapta, cam la vreo jumătate de sfert de leghe se înălța micul fort din Vayres.

— Ei, bine! spuse străinul nerăbdător, adresându-se însoțitorilor care făceau de gardă, vin? Îi vedeți cumva ivindu-se din dreapta sau din stînga, din față sau din spate?

— Mi se pare că disting un grup negru pe drumul spre Ison, dar nu sunt sigur, căci mă orbește soarele. Ia stați! da, da, așa este: unu, doi, trei, patru, cinci oameni, în frunte cineva, cu o pălărie cu galoane și cu o manta albastră. Este mesagerul pe care îl așteptăm și care pentru mai multă siguranță și-a luat cu el o escortă.

— Are dreptul, răspunse flegmatic străinul. Ia-mi calul, Ferguson.

Cel căruia i se dăduse acest ordin, pe jumătate prietenește, pe jumătate poruncitor, se grăbi să se supună și coborî malul. În acest timp, străinul descălecă, iar când celălalt ajunse lângă el îi aruncă frîul și se grăbi să se urce în barcă.

— Ascultă, Cauvignac, spuse Ferguson punându-și mîna pe umărul lui, fără vitejii inutile; dacă vei observa cea mai mică mișcare suspectă din partea omului dumitale, începe prin a-i plasa un glonț în cap; nu vezi că vine cu o adevărată trupă? Șiret cumătru!

— Da, dar mai puțin puternică decât a noastră. Așa că în afară de superioritatea curajului, avînd-o și pe cea numerică, n-avem de ce ne teme. Ah! ah! Iată, încep să li se observe capetele.

— Ei, ia să vedem ce-or să facă! spuse Ferguson, n-or să găsească barcă. Ah! ba da, iată că au găsit una ca prin minune.

— E a vărului meu, conducătorul bacului de la Ison, spuse pescarul pe care pregătirile păreau că-l interesează în cel mai înalt grad, deși se temea să nu se nască o luptă la bordul bărcii lui și a vărului său.

— Bine! iată că mantaua albastră se îmbarcă, spuse Ferguson, singur, pe legea mea, strict în condițiile înțelegerii.

— Să nu-l lăsăm să aștepte, reluă străinul și, sărind la rîndul lui în barcă, făcu semn pescarului să treacă la vâsle.

— Fii foarte atent, Roland, continuă Ferguson revenind la recomandările sale de prudență, râul este lat; nu te apropia prea mult de celălalt mal ca să nu încasezi o salvă de muschete pe care noi n-am putea s-o înapoiem; țin-te pe cât e posibil dincoace de linia de demarcație.

Acela pe care Ferguson îl numea când Roland, când Cauvignac și care răspundea la amîndouă numele acestea, pentru că unul era numele pe care îl primise la botez, iar celălalt numele de familie sau de luptă, făcu un semn din cap.

— Nu-ți fie teamă, adineaori ne-am gândit la asta, numai cei care nu riscă nimic pot face imprudențe, însă afacerea asta este prea avantajoasă ca să mă expun prostesțe și să pierd posibilitatea de a-i culege roadele. Așa că, dacă în această ocazie se va comite o imprudență, asta n-o să fie din partea mea. Dă-i drumul, barcagiu!

Pescarul desfăcu lanțul cu care era legată barca, înfipse cangea în iarbă și împinse spre firul apei. Iar pe măsură ce malul se depărta, dinspre celălalt mal se apropia barca conducătorului bacului din Ison.

În mijlocul fluviului se afla o mică estacadă compusă din trei piese în care era înfipț un steag alb, pus acolo ca să semnaleze șlepurilor lungi care coborau Dordona, un banc de stânci foarte periculos. Când apele erau scăzute, se putea observa ieșind din apă vârful acestor stânci, negru și lucios, dar acum, când apele fluviului erau crescute, doar stegulețul acela și un clocotit de apă mai indicau prezența primejdioasă a stâncii.

Cei doi barcagii înțelesesă desigur că numai acolo ar fi putut să se întâlnească niște parlamentari, așa că își îndreptară bărcile spre locul acela; primul ajunse conducătorul bacului din Ison care, la porunca pasagerului său, legă barca de unul din inelele estacadei.

În acel moment, pescarul care pornise de la malul opus se întoarse către călătorul său ca să-i primească ordinele, dar spre surprinderea lui descoperi în barcă un om mascat înfășurat în pelerină.

Frica de care fusese tot timpul stăpînit se accentuă mai mult, așa că nu reuși să se adreseze ciudatului personaj decât bâlbîindu-se.

— Leagă barca de lemnul acela, spuse Cauvignac întinzînd mîna spre un stîlp, cât mai aproape de barca domnului.

Și mîna lui indică pe rînd stîlpul și gentilomul adus de conducătorul bacului din Ison.

Barcagiul se supuse, iar după ce bărcile, duse de curent, se alipiră una de alta, cei doi plenipotențieri începură următoarea convorbire.

Capitolul 2

— Ce? sunteți mascat, domnule, spuse cu surpriză amestecată cu ciudă noul venit, un bărbat voinic de vreo cincizeci și opt de ani, cu pivrea severă și fixă ca o pasăre de pradă, cu vîrfurile mustății încărungițe răsucite în sus și care, dacă nu se mascase, își ascunsese părul și fața, cât mai mult cu putință, sub o pălărie mare cu galoane, iar corpul și îmbrăcămintea sub o manta albastră foarte lungă și largă.

Privind mai de aproape personajul care îi vorbise, Cauvignac nu-și putu ascunde o mișcare involuntară de surprindere.

— Ce s-a întîmplat, domnule? întrebă gentilomul.

— Nimic, domnule, era să-mi pierd echilibrul. Însă mi se pare că mi-ați făcut cîntea să-mi vorbiți. Ce-mi spuneți, vă rog?

— V-am întrebat de ce v-ați mascat.

— Întrebarea este deschisă, spune tânărul, și vă voi răspunde cu aceeași franchețe: m-am mascat ca să-mi ascund fața.

— Așadar, eu o cunosc?

— Nu cred, însă dacă ați văzut-o o dată, ați putea s-o recunoașteți mai târziu, ceea ce, după părerea mea, cel puțin, este cu totul inutil.

— Mi se pare însă că sunteți măcar tot ațit de sincer ca și mine.

— Da, atunci cînd sinceritatea nu poate să-mi facă rău.

— Și sinceritatea asta merge până la a dezvălui secretele altora?

— De ce nu? când această dezvăluire poate să-mi folosească în vreun fel.

— Ciudat fel de a gândi.